

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie wnioskodawcy **M. P.**, następcy prawnego represjonowanego **A. R.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 lutego 2023r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 8 kwietnia 1993 r., II AKz 52/93,
zmieniającym postanowienie Sądu Wojewódzkiego
w Rzeszowie
z dnia 4 marca 1993 r., II Ko 211/93
na podstawie art. 431 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. oraz art. 20 § 1 k.p.k. w zw. z art. 3
ust. 4 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych
wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu
Państwa Polskiego (Dz. U. z 2021 r., poz. 1693)

p o s t a n o w i ł:

- 1) pozostawić wniosek bez rozpoznania;**
- 2) kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 12 lipca 2022 r. adw. K. G., reprezentujący M. P., będącą następcą prawnym represjonowanego A. R., wniósł do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie na podstawie art. 540 § 2 k.p.k. o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 8 kwietnia 1993 r., II AKz 52/93, wskazując jako podstawę wznowienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 2011 r., P 21/09, stwierdzający niezgodność z Konstytucją art. 8 ust. 1a ustawy lutowej. Wniosek nie został opłacony przez wnioskodawczynię ani przez występującego w jej umieniu pełnomocnika.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, postanowieniem z dnia 19 grudnia 2022 r., II AKo 74/22, stwierdził swoją niewłaściwość i sprawę wniosku o wznowienie postępowania przekazał do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Jeszcze w stanie, gdy sprawa wznowienia była zawisła przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie, pełnomocnik wnioskodawczyni, pismem z dnia 19 października 2022 r., cofnął wniosek o wznowienie postępowania (k. 16 akt II AKo 74/22).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wobec cofnięcia wniosku o wznowienie postępowania, przy braku uchybień o randze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, należało wniosek ten pozostawić bez rozpoznania (art. 431 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 3 ust. 4 ustawy lutowej), bez podejmowania czynności zmierzających do usunięcia braku w postaci opłaty. Co prawda, przepisy o wznowieniu postępowania nie przewidują możliwości zwrotu opłaty od wniosku o wznowienie postępowania, jeżeli strona cofnęła wniosek (brak odesłania do art. 527 § 4 k.p.k. w art. 545 § 1 k.p.k.; zwrot opłaty możliwy zaś jest wyłącznie w wypadku wznowienia postępowania – por. art. 15 ust. 2 zd. trzecie ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 2023 r., poz. 123). Podejmowanie czynności sanacyjnych, zmierzających do usunięcia stwierdzonego braku (art. 120 § 1 k.p.k.) był w stanie sprawy, z uwagi na złożenie oświadczenia o cofnięciu wniosku, bezprzedmiotowe.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.